

BIEITA A MEMORIA QUE LEMBRA!

*Bieita a memoria que lembra! Don divino
creado para humanos para achegárense á Terra,
facendo do acordo un acto que nos obriga coa Historia,
que nos obriga a querernos, que nos obriga a quererla.
E así rescatar momentos que nola descubren fráxil, anque querendo é eterna!*

Poñede no Nacemento unha luz máis nos outeiros
que acenda na Terra Chá agradecidos relembrós
para os que, nomeando as cousas, espertaron sentimentos;
os que nos teceron soños cando connosco estiveron,
nesta nosa voz chairega que mesmo musica os ventos.

Bieita a memoria que lembra!

Cantaron con grave voz, coa verba luída e acesa
para sacar do silencio palabras de gran beleza.
Poñede unha luz que brille do de Lóuzara a Noriega,
xunto a Iglesia Alvariño poñede a Crecente Vega,
a Díaz Castro, a Chao Ledo,... Canto amor nas súas verbas!

Bieita a memoria que lembra!

Xunto aos poetas da casa que figuren noite e día
tamén os sentidos versos do noso Manuel María.
Aquel *muiñeiro de brétemas* e escritor de panxoliñas,
que descifrou a Chá inmensa en miles de poesías.
A figura do poeta non falte no Nacemento!
É unha forma de amor, é o noso agradecemento
aos que espallaron aromas dos máis sublimes recendos.
Debullaron melodías cos seus máis fermosos metros.
Para agrandar o futuro están os nosos poetas,
...deixan luz para a esperanza e calor para unha arela!

Bieita a memoria que os lembra!